

Pentru acordarea brevetului, invenția trebuie să îndeplinească unele condiții – invenția trebuie să fie, în primul rând, nouă și inventivă. Și cum aflăm dacă îndeplinește aceste condiții?

Dragă inventatorule, acum îți explicăm pe larg.

În primul rând, ca o invenție să fie considerate nouă și inovativă, nu poate exista o altă invenție la fel sau asemănătoare – documentată, vândută sau făcută cunoscută prin orice alt mediu – oriunde în lume înainte de depunerea cererii de brevet.

În al doilea rând, o invenție, de orice fel ar fi ea, nu are voie să fie vădit (“offensichtlich”, cum spun nemții) într-un anumit domeniu de activitate (tehnologie, cultură etc.).

Creativitatea unei idei/invenții este cel mai greu de stabilit. De aceea, Oficiul, înainte să dea vreun verdict, analizează în detaliu fiecare invenție.

Procedeu prin care se decide dacă o invenție este rezultatul unei activități creative sau nu e următorul test: o persoană care nu e inventivă, dar specialist în domeniul la care se referă invenția, în rezolvarea problemei puse de inventator (și la al cărei rezolvări vine în ajutor invenția), ar fi parcurs aceiași pași care au dus la invenție sau nu. Rezolvarea acestei probleme măsoară într-o oarecare măsură simplitatea invenției, făcând referire și la istoricul invențiilor anterioare (a fost rutină sau inerție?). Oare o simplă “sclipire” e considerată inventivitate?

Răspunsul la această întrebare, este diferit pe diferite continente: în Australia răspunsul ar fi un «DA!» hotărât, pe când americanii ar cerceta dacă este evident sau nu ce se prezintă – dacă nu e, e inventivă. În schimb Europa analizează mai în adâncime problema: se vor determina diferențele dintre noua invenție și stadiul actual al tehnicii. Dacă nu sunt diferențe, înseamnă că invenția nu aduce noutate pe niciun plan și este automat respinsă. Dacă sunt diferențe, se va determina ce problemă este rezolvată prin ele. Iar după această analiză detaliată, se ajunge la întrebarea dacă este sau nu evidentă rezolvarea dată de inventator prin invenția sa. Pentru acest lucru, se caută cel mai apropiat document din punct de vedere tehnic, disponibil public înainte de ziua în care a fost înregistrată aplicația de brevet. Dacă invenția este nouă, în mod necesar vor fi câteva diferențe. Dacă aceste diferențe rezolvă o problemă de ordin tehnic, de

exemplu, pentru un motor de căutare, creșterea preciziei rezultatelor, se va căuta dacă soluția dată problemei este evidentă sau nu. Mai concret, dacă notăm documentul cel mai apropiat invenției D1, se va căuta dacă există sau nu un document D2 care descrie soluția respectivă, sau dacă există în D1 elemente care ar indica o soluție similară. Dacă este posibil, documentul D2 trebuie să fie un document în același domeniu tehnic (în acest caz, motoare de căutare, baze de date). Pentru a ilustra această metodă, numită și metoda problemă-soluție, vom considera cazul unei invenții în domeniul motoarelor de căutare. Să presupunem că invenția constă într-o metodă care:

-

Permite recepționarea unui text („treatment of the sinus inflammation”)

-

Filtrează textul pentru a păstra doar cuvintele importante, folosind o listă pentru a elimina cuvinte predefinite și considerate a fi fără valoare informațională (cuvinte gen the, a, in, out, of în engleză)

-

Consideră cuvintele individuale, respectiv asociația cuvintelor vecine și construiește o listă cu aceste asociații („treatment”, „sinus”, „inflammation”, „treatment sinus”, „sinus inflammation”)

-

Interoghează o bază de date pentru a recupera și afișa conform unui scor de similaritate documentele care conțin cel puțin una sau mai multe din aceste asociații

Specialiștii în domeniu își vor da seama imediat că această metodă nu este nouă, fiind practic baza tuturor motoarelor de căutare. Să presupunem însă că metoda mai conține o etapă, aceea de a căuta documente care conțin un sinonim al cel puțin uneia dintre asociațiile de cuvinte. De exemplu, este foarte posibil să existe un document care vorbește despre o inflamare a sinusurilor, folosind termenul „infection” în loc de „inflammation”. Întrebare este dacă această metodă nouă este inventivă sau nu? Cum procedăm deci?

În primul rând, căutam un document care este cel mai apropiat invenției. Aici presupunem că avem un document care descrie prima variantă a metodei, adică fără partea de sinonime. În etapa a doua, identificăm dacă diferența dintre invenție și acest document rezolvă o problemă tehnică sau nu. În cazul de față, da. Dacă considerăm și sinonimele, efectul tehnic este să creștem performanța sistemului (evident șansele să găsim un document care să satisfacă nevoia de informație pe care o avem crește). Problema tehnică rezolvată de această invenție este cum să creștem performanța (acuratețea, precizia) unui motor de căutare. Este însă soluția oferită, aceea de a considera și sinonimele cuvintelor, creativă? Un specialist în domeniu ar răspunde imediat cu un nu categoric. Folosirea sinonimelor pentru a crește performanța unui motor de căutare este foarte bine cunoscută deja și se pot găsi numeroase documente online care să confirme acest lucru. Un brevet cu această metodă ar fi deci respins sub articolul 56 din Convenția Europeană de Brevete (este nouă dar nu este inventivă).

Dacă nu se găsește nicio problemă în stadiul actual al tehnicii care să fie rezolvată de invenție, este "evident" că nu va fi considerată o invenție inovatoare. Pare un algoritm complex dar necesar.

Ce recomandăm noi, dragă inventatorule? Documentare-documentare-documentare, de trei ori documentare! Analiza stadiului actual al tehnicii, pentru a afla dacă există lucrări similare "out there". Totodată, acest demers ajută la identificarea acelor invenții care trebuie îmbunătățite. Investiția merită. A face cunoștință cu ce s-a mai lucrat în domeniu demonstrează beneficiile invenției și poate deveni baza unor planuri elaborate de cercetare.